

ἐπαγρυπνῶσιν ἐπ' αὐτῶν νυχθημερόν, προσέθετο χαμπλοφῶνως.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο;

— Τί ἐννοῶ; Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐξηγοῦμαι σαφῶς: νύκτα καὶ ἡμέραν. Τὴν ἡμέραν εἶνε μικρότερον τὸ πρᾶγμα, ὑπάρχει τὸ φῶς, καὶ ὁ κόσμος βλέπει· ἀλλὰ τὴν νύκτα δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό, τότε λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένῃ τις κανὲν δυστύχημα. Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ κοιμᾶσθε τὴν νύκτα, καὶ νὰ ἐπαγρυπνήτε, νὰ ἐπαγρυπνήτε μὲ ὅλας σας τὰς δυνάμεις. Βεβαίως θὰ ἐνθυμῆσθε πολὺ καλὰ τὴν νύκτα, εἰς τὸν κῆπον, πλησίον τῆς πηγῆς· ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιστήσετε τὴν προσοχὴν σας. Καὶ ἔπειτα θὰ μὲ χρεωστεῖτε χάριν, φίλτατε.

Ἦτα ἐξεργάσῃ εἰς γέλωτα καὶ μοὶ ἐστρεψε τὰ πόδια. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δώσω μεγάλαν σημασίαν εἰς τοὺς λόγους του· ἀλλὰς τε εἶχε τὴν φήμην μεγάλου ἐμπαίκτη καὶ ἦτο πρῶτος εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ ραδιοῦργῃ τοὺς ἄλλους εἰς χορὸν μετνημφισμένων, εἰς ὃ συνέτεινε μεγάλως καὶ ἡ φύσις του, κλίνουσα εἰς τὸ ψεῦδος μέχρις ἀσυνειδησίας.

Μήπως ἠθέλησεν ἀπλῶς νὰ μὲ πειράξῃ; ἀλλ' ἕκαστος τῶν λόγων του εἰσέδυσεν ὡς δηλητήριον εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ εὐθύς τὸ αἷμα ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

«Ἰδοὺ λοιπὸν τί συμβαίνει, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, ἔχει καλῶς! Δὲν ἦτο ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ὅτι καὶ τι μὲ εἰλκυε πρὸς τὸν κῆπον. Καλὰ λοιπὸν! δὲν θὰ γείνῃ πλεόν αὐτό», ἀνέκραγα ὑψηλοφῶνως καὶ ἐτυπτον τὸ στῆθος διὰ τῆς πυγμῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζω ἀκριβῶς τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ γείνῃ οὕτω.

«Μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μαλέσκου ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἤρχετο εἰς τὸν κῆπον; Ἰσως ἐπροδόθη μόνος του, διότι ἔχει τὴν αὐθάδειαν νὰ τὸ λέγῃ, ἢ μήπως ἦτο ἄλλος τις;» — Ὁ φραγμὸς τοῦ κήπου μας ἦτο λίαν χαμπλὸς καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὸν διασκεδίσῃ τις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅστις πῆρῃ εἰς τὰς χεῖρας μου δὲν θὰ καλοπεράσῃ, καὶ εὐχομαι νὰ μὴ τὸ πάθῃ κανεὶς. Ὁ ἀποδείξω εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν προδότριαν (τὴν ἀπεκάλουν προδότριαν) ὅτι ἤξεύρω νὰ ἐκδικούμαι.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἤνοιξα τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἔλαβον ἐν ἀγγλικὸν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀγοράσει τελευταίως· ἐδοκίμασα καλῶς τὴν κοπὴν του, καί, μὲ συνεσπασμένης ὀφρὺς, μὲ ἀπόφασιν ψυχρὰν καὶ μυστηριώδη, τὸ ἔκρυψα εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ὡς νὰ ἦμην ἐξοικειωμένος μὲ τὰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις.

Ἡ καρδιά μου συνεστέλλετο ἐκ τῆς μυκωμένης ἐν ἐμοὶ ὀργῆς, καὶ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἔμεινα σύννους, μὲ τὰ χεῖράν ἀκίνητα. Δὲν ἔκαμνον ἄλλο ἢ νὰ πηγαινοέρχωμαι ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο μέρος, θλίβων ἐν τῇ χειρὶ μου τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχεν ἥδη θερμανθῇ ἐν τῷ θυλακίῳ μου, προετοιμαζόμενος εἰς πρᾶγμα τι τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον.

Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν νέων τούτων καὶ ἀγνώστων μοι αἰσθημάτων τόσον εἶχον ἀ-

φαιρεθῇ, ὥστε πᾶν ἵχνος τῆς Ζηναΐδος ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς διανοίας μου.

Μοὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ νὰ ἴκουον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ γνωστὸν:

«Ἀλέκο, παιδί μου, ποῦ πηγαίνεις, πουλάκι μου; Ἡσυχάσε, παιδί μου, κοιμήσου!...» Καὶ ἔπειτα: «Ἀχ! τί ἔχεις, εἶσαι καταματωμένος!... τί ἔκαμες;...—Τίποτε!»

Μὲ τί σκληρὸν μειδίσμα ἐπανελάμβανον: «Τίποτε».

Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου, ἥτις ἀπὸ τινος χρόνου ἐπρόδιδε καλῶς κρυπτομένην ὀργὴν, παρετήρησε τὸ λυπηρὸν ὕψος μου, καὶ μοῦ εἶπε διαρκούντος τοῦ δείπνου:

— Τί φουσκώνεις ἐστὶ, τί ἔχεις;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἐμειδίσμα βεβιασμένως, σκεπτόμενος «ἐάν ἐγνώριζον».

(Ἐπεται συνέχεια) Μετῆρ. Γ. Σ.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΟΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Ἐξ ὅλων τῶν συναισθημάτων ὅσα διαγίρει ὁ Ἔρως, τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ παραβληθῇ μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δοκιμάζετε, βλέποντες ἀνοιγομένην αἰφνιδίως θύραν ἣν ἐνομιζατε κλειστήν.

Ἐν τῇ ζωῇ, πολὺ γρηγορώτερα μπαίνουν πολλάκις εἰς τὴν πόρταν ὁποῦ θέλουν ἐκεῖνοι ὅσοι περιμένουν τὴν σειρὰν τῶν, παρὰ ἐκεῖνοι ποῦ σπρώχνουν τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ἔμβουν.

Ἡ κυριώτερα ἴσως διαφορὰ μεταξὺ πολλῶν παραφρόνων καὶ πολλῶν νομιζόμενων φρονίμων εἶνε μόνη ἡ ἀνικανότης ἣν ἔχει ὁ παράφρων περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἡμπορεῖ νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς ἄλλους ἐκ τῶν ὁμοίων του τὴν τρέλλαν ἢ ἥς κατέχεται.

Ἡ ἀνανδρία κατορθώνει νὰ εὐρίσκη δικαιολογίας κ' ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου πᾶς τις θὰ ὑπέθετεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν δι' αὐτὴν παρὰ μομφαί.

Οὐδένα τῶν ὑπαρχάντων μέχρι σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς ἐδεδελύχθη ὁδὸν τὸν Ἰώδ. Ἄν ἐδλέπατε ἐν τῇ πραγματικότητι ἀνθρώπον κυλιόμενον ἐπάνω εἰς τὴν κοπρίαν, πλήρη πληγῶν, ξύνοντα αὐτὰς μὲ τὸ κεραμίδι του, καὶ κατενχαριστημένον δι' ὅλα αὐτά, καὶ ἔπειτα σὰς ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ τὸν θαυμάζετε καὶ νὰ τὸν μιμῆσθε, πῶς θὰ σὰς ἐφαίνετο, παρακαλῶ;...

Τί περίεργα πράγματα! Ὅταν σὲ βλέπῃ εἰς τὸν δρόμον, ὁ μπαρμπέρης σὲ κυττάζει εἰς τὰ γένεια, ὁ παπουτσῆς σὲ κυττάζ' εἰς τὰ παπούτσια, ὁ ράπτης σὲ κυττάζει εἰς τὰ ροῦχα, καὶ οὕτω καθέξῃς. Τί περίεργα πράγματα!

Οἱ παλαιοὶ οἶνοι, ὠριμάζοντες πολὺ, σπάζουν ἐνίοτε τὴν μποτίλλαν. Αἱ παλαιαὶ ιδέαι, παραμένουσιν ἐπὶ πολὺ ἐν-

τὸς αὐτοῦ καὶ ἀνακινούμεναι ἀνεκτέλεστοι, σπάζουν ἐνίοτε τὸ κεφάλι.

Θεέ μου, φύλαττέ με ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ξεύρω πῶς νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ τὰ θηρία.

Πέντε ἀγγλοὶ πέντε ἀσχημαῖς, πέντε γάλλοι πέντε τρέλλαις, πέντε γερμανοὶ πέντε συμφύροντα, πέντε ἰταλοὶ πέντε μουσικαῖς, πέντε Ἕλληνες δέκα ἀνοηταῖς.

Γιὰ φαντάσου διὰ μίαν στιγμὴν νὰ εἶσαι ψωμᾶς καὶ νὰ περιέλθῃς εἰς τοιαύτην φτώχειαν ὥστε νὰ μὴν ἔχῃς ψωμί νὰ φῃς!...

Τρομερὰ μὲ ἐνοχλεῖ ὅταν μ' ἐρωτοῦν εἰς τὸν δρόμον ἢ ἄλλου ποθενά, καὶ ἀγνωστοὶ σου ἀνθρώποι πολλάκις, ὅπως συνήθως, τί ὥρα εἶνε. Καὶ διὰ ν' ἀπαλλαχθῶ ἐπιτέλους, σκέπτομαι νὰ κάμω τὸ ἐξῆς:

Νὰ προμνηθεύω μίαν μεγάλαν ἀγγλικὴν μάχαιραν, δίστομον, καὶ ὅταν κανεὶς τύχη νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἐκ νέου, νὰ τὴν ἐξάγω ἀμέσως, καὶ νὰ τοῦ λέγω αἰφνιδίως:

— Ὁ, τι ὥρα καὶ ἂν εἶνε, θὰ εἶνε ἡ τελευταία σου!

Ὑποθέτω ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ πολλοὺς θὰ κ ο π ῃ ἢ ὁρεῖς αὐτῇ.

Ἰ. Ξ. Ξ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

Ἐκ τοῦ στενοῦ, ὡς τουρκικῆς πόλεως, δρομίσκου τοῦ Ψυρρῆ, σιρφετὸς διέρχεται, ποικίλος, ἀνθρώποι καὶ κτήνη, παιδία καὶ γυναῖκες, νοικοκυραῖοι καὶ ἐργάται, λαϊκὸν πλῆθος, πηγαῖνον ἢ ἐρχόμενον, διαφοροτρόπως ἐνδυμένον, ὡς ἐν ἀπόκρεφ προχείρῳ, πληροῦν βόμβου τὴν μικρὰν ὁδόν. Κορασίδες φέρονται τὰς στάμνας τῶν εἰς χεῖρας, διευθύνονται συχνά, πρὸς τὴν πλησίον βρύσιν τῆς πλατείας, διὰ νὰ τὰς γεμίσουν, μαθηταὶ ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ σχολείου, ὀψοκομισταί, λούστροι, πλύστραι, μοδιστροῦλες, ἐμποροῦπάλληλοι, δικηγόροι ἐνίοτε μὲ δικογραφίας ὑπομάλῃς ἐξερχόμενοι τοῦ κοντινοῦ κακουργωδικείου, ρωσσοφόροι κἀποτε, βρακάδες ποῦ καὶ ποῦ, στρατιωτῶν πηλίκια καὶ ἀρβύλαι, κανὲν μαῦρο τσεμπέρι γραῖας, ἰθαγενῶν ἀθηναίων φουσκαμένα πρὸς τὰ ὀπίσω πανταλόνια, φθάνοντα μέχρι τοῦ γόνατος καὶ μόνον, πολύχρωμοι κνημίδες ὑποκάτω, ἐμφανίζονται, κινοῦνται, σπεύδουν, βραδυποροῦν, διασχίζουν τὸν δρομίσκον, βυθίζονται εἰς τὰς λοιπὰς τῆς συνοικίας ἀτραπούς, λαβυρινθώδεις, στενὰς ἐπίσης ἀλλὰ ζωτικώτατας ἀρτηρίας, ὑπηρετούσας τὴν ἐρμαϊκὴν ταινίαν, τὴν Βλασσαροῦν, τὸν Ἅγιον Φίλιππον, τὸ Γεράνι, τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας, τὴν λεωφόρον Πειραιῶς, τὰ μέρη τοῦ σιδηροδρόμου. Ἀμαζαὶ ἢ κάρρα, παταγοῦν περιοδικῶς, κυλίνονται μὲ προσοχὴν, μόλις χωροῦντα νὰ περάσουν, καταλαμβάνοντα ὅλον τὸ πλάτος τοῦ δοκακιοῦ, μὲ τοὺς τροχοὺς τῶν συμπιζο-

μένους ἀπὸ τὰ ἐκατέρωθεν λιθοστρώτα. Ὅμαδες καρπαθίων, λατόμων ὡς ἐπιτοπολύ, ἐκ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ περίε τῆς πόλεως νταμάρια, ἐπανακάμπτοντες ἐκεῖθεν, διὰ ν' ἀναπαυθοῦν καὶ διασκεδάσουν, αὐριον Κυριακὴν, ἐπιδεικνύουν λυγίζόμενα τὰ ὑψηλά των ἀναστήματα καὶ τὴν ιδιόρρυθμον ἀμφιεσίν των. Πλανόδιοι ὀπωροπῶλαι, ὀδηγοῦν ἀργὰ-ἀργὰ τὰ βασταγούδια των, φορτωμένα μὲ σταφύλια ἰδίως, καὶ τις ἐξ αὐτῶν, ἐκαθβαλίκευσε τὸ ἰδικόν του εἰς τὰ νῶτα, ὀπίσθεν τῶν κοφινίων, κ' ἐποχεῖται, μὲ τὰ μακρὰ του σκέλη ψαύοντα τὴν γῆν. Ἐντὸς τῶν γύρω μαγαζίων, ἰσογίων ἢ ὑπογίων πάντοτε, ἐργάζονται οἱ ἐνοικοι, μικροπαντοπῶλαι, μικροψιλικοπῶλαι, μικροκαπνοπῶλαι, εἰς χρυσοχόος ἐκθέτων ἀναμῖξ ἐπὶ τῶν θαμῶν ὑέλων του δακτυλίδια προϊστορικά, ἀλύσειεις παναρχαίας, ἀσημένια κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ καὶ εἰκόνας ἁγίων, ταβερνιάρηδες ἢ κρεοπῶλαι ἢ μανάβηδες. Ὁ γείτων μάγειρος, ὁ Τάσδος, ἔχει ἀνοικτὸν τὸ μαγειρεῖον του, καὶ κάθητ' ἐμπροσθεν αὐτοῦ, κοντός, χονδρός, μὲ τὴν μακρὰν ποδιάν του, τοὺς νευρώδεις του βραχίονας, οἵτινες μόνου τοῦ ὑποκαμίδου τὴν περίπτυσιν ἀνέχονται. Τοῦ καφθενείου τοῦ κύριου Πολυχρόνῃ οἱ θαμῶνες, στριμμόντ' ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, μόλις κρασπεδοῦντος τὴν ὁδόν, τὸ πολὺ δύο σπιθαμῶν ἐκτάσεως, ἐπιτελοῦντες θαύματα ἰσορροπίας, μὲ τὸν κορμὸν των καὶ τοὺς δύο πόδας τῆς καρέγλας ἐπ' αὐτοῦ, τοὺς δ' ἰδικούς των καὶ τοὺς δύο ἄλλους της, ἐντὸς τοῦ ὀχετοῦ τοῦ παραρρέοντος οἱ πλεῖστοι. Μία φεσοῦ, διπλῆ πρὸ μικροῦ, στολισμένη, εὐώμος, σεῖουσα τὰ παλπαῖς της, κυμαίνουσα τὰ πνυγὰ, μεγαλοπρεπῆς. Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο, διαμεῖδονται συνομιλῖαι, διάλογοι συνάπτονται, ἀστεῖα πολυλάκις ἀπευθύνονται, ἀνταλλάσσονται φωναὶ καὶ ἐπικλήσεις, βορυδῶδεις, εὐθυμοὶ, κραυγαστικαὶ συνήθως, ἐν οἰκειότητι ὡς οἰκογενειακῇ. Εἰς ὑψηλὸς λοιδορικοῦς, ἐπέρας ἐν ἀρτίως, φέρων περὶ τὸν αὐχένα τυλιγμένον ζωντανὸν ἀρνίον, ὅπερ ἐκράτει ἐκατέρωθεν διὰ τῶν χειρῶν, ἄγων φαίνεται αὐτὸ κάπου πρὸς πῶλησιν ὁ ἀνθρώπος. Καὶ ὑπῆρξε γέλως σιγηλὸς ἐπὶ στιγμὴν, καὶ βλέμματα εἰρωνικά τριγύρω, διὰ τὸν τρόπον ὃν ἐκράτει τὸ σφακτόν, μὲ τὸ κεφάλι του προβάλλον παραλλήλως πρὸς τὸ ἰδικόν του, ἐκ πλαγίου. Δύο κουτσάβηδες, διπλάσαν συγχρόνως, περιπλέγον, ὡς μισομεθυμένοι, τὴν ρεπούμπλικαν στραδῶ, κάτω τοὺς γύρους, τρικλίζοντες προσποιητὰ καὶ ἐπιδεικτικῶς, τραγουδοῦντες διὰ λάρυγγος βραγχῶδους, οἰδαλέου, δημῶδες ἄσμα, ἀρτίτοκον γέννημα τῶν ρυακίων τοῦ Ψυρρή :

Βορὰ με μὲ τὸ στυλῆτο

Κι' ὁσο αἶμα τρέχει πιέτο !...

Αἰθνης, ὀπίσω τῶν διαδατῶν, μόνος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, σκύλος ἐπεφάνη, βραδέως βαίνων. Τὴν κεφαλὴν ἔχων σχεδὸν ἐγγίζουσαν τὸ χῶμα, κυρτὴν τὴν ράχιν, κατεβασμένην τὴν οὐράν, τὰ σκέλη διεστώτα, ἐπροχώρει, βῆμα πρὸς βῆμα, ἐπωδύνως. Ἡ γλῶσσα του ἐκρέματο ἐκτός, ἐρυθρά, μακρά, γλοιώδης, ἐν ἀγκομαχ-

τῷ καὶ ἄσθματι. Ὑψαίμοι οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἀπλανεῖς, σκοτεινοὶ καὶ σταθεροί, ἐφαίνοντο ὡς πλέοντες εἰς ὄνειρον. παρατηροῦντες ὠρισμένον τι σημεῖον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μετακινούμενον κ' ἐκεῖνο πρὸς τὰ πρόσω, χωρὶς νὰ στρέφονται οὔτε ἐντεῦθεν οὔτ' ἐκεῖθεν. Τὸ τρίχωμά του, ὅλον, ἐφρίσθεν, ἦτον ἀνορθωμένον, ὡς ἀκανθοχοίρου, αἰχμηρόν. κ' ἐκάμπτοντο τὰ γόνατά του ὡς ἐδάδιζεν. Ἐδιδάχτο ἐντοῦτοις, ἐσπενδεν, ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ τρέξη, ὡς νὰ φύγῃ, μετὰ βίας, καὶ ἐν τάχει, ὅσῳ δυνατόν. Ἐπὶ τῆς γῆς, κατόπιν του, ἀφινε προχωρῶν μακρὰν γραμμὴν, κόκκινην, χαράσσουσαν τὸ ἐδαφος, ἐξελισσομένην, ἐν συνεχείᾳ ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἄλλοτε εἰς στίγματα, εὐρέα, παρακολουθοῦσαν τὸν παράδοξον διαδότην. Καὶ ἀπὸ τῆς κοιλίας του, ἠνεωγμένης κατὰ μήκος, ἐκ μακρᾶς πληγῆς, τεμνομένης ὅλον τὸ ὑποκάτω τοῦ σώματος αὐτοῦ, διηκούσης ἀπὸ τῶν αἰδοίων μέχρι τοῦ στήθους του ὀχεδόν, τὰ ἐντόσθια του ἐπιπτον χαμαί, πᾶντοπα, κρεμάμενα, ἐσύροντο ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα, ὅλα ἔξω, ἐν ὀγκῷ ὑποπρασίνῳ κ' αἰμοφύρτῳ. Μόλις ἐκινεῖτο, ἀπάγον οὕτω τὰ ἔντερα αὐτοῦ, οἰκτρὸν τὴν θέαν, τὸ τετράποδον, καταμεσῆς τοῦ δρόμου, ὥσάν νὰ ἤθελε συγχρόνως καὶ νὰ ἐπιδείξῃ ὅσον οἶον τε μακρότερον καὶ ἐμφανέστερον τὴν ὁδὸν του τοιαύτην. Ἡ κατακόκκινη γραμμὴ, ἐσημειώνει ἀνὰ πᾶν βῆμα τὴν διάδοσιν αὐτοῦ, ἐκτείνεται, ἐκ τῆς πλατείας ὅθεν ἐμφανίσθη, κατελάμβανε βαθμυδὸν ὅλον τὸν δρόμον, μνηκνομένη κατ' ὀλίγον, ἀπλουμένη ἀδιακόπως, πένθιμος. Καὶ ὡς ἀπὸ συνθήματος, διὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἔλειψαν κ' οἱ ἄλλοι διαδάται, ὅλοι, ἀνεκόπη κατὰ σύμπτωσιν τυχαίαν ἢ παρέλασιν αὐτῶν, καὶ τῆς ὁδοῦ κυρίαρχον, τὸ ζῶον ἐπροχώρει, ἐπιδλητικὸν ἐν τῇ ἀπαισιότητι αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ὁδῷ, ἀνακίνησις ἔγινε μεγάλη, συνεταράχθη ἐκ βαθῶν παρευθὺς, πᾶς ὁ συρφετός. Μετὰ περιεργείας ἀναμίκτου ἠδονῇ, ἀπέβλεψαν οἱ ἐν αὐτῇ ἐπὶ τὸ ὄραμα, προσήλωσαν τὰ βλέμματα των θεωροῦντες, ἐν ἐκπλήξει, ἐξεγέρσει διὰ τὸ ἀπροσδόκητον, ἀλλὰ καὶ μ' εὐχαρίστησιν ἀνθρώπων μὴ ἀνοικειώτων εἰς τοιαῦτα. Τρεῖς μάγκαι, καθήμενοι πλησίον τῆς πλατείας, πρῶτοι-πρῶτοι τὸ ἀνήγγειλαν, καθὼς τὸ εἶδαν ἐβαλαν κραυγὰς, ἐγέλασαν παταγωδῶς, — Τήραξε, ρέ, τήραξε ! —, τὸ ἐπλησίασαν, ἤρχισαν νὰ τὸ συνοδεύουν προχωροῦν. Ἐνθεν κ' ἐκεῖθεν, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, κεφαλαὶ ὑψώθησαν, τράχηλοι ἐτάθησαν, ὀμματα τὸ ἀνεζήτησαν, ἐκαρφάθησαν ἐπάνω του. Ἐπὶ τοῦ δρόμου διέτρεξεν ἀκαριαῶς πνεῦμα ὡσεὶ χαρμονῆς, καὶ φιλοπραγμοσύνης ἐν σπουδῇ. Οἱ ἀναγινώσκοντες ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τὰς ἐφημερίδας τὰς ἀφῆκαν, ὁ Τάσδος ἐξηγέρθη τοῦ καθίσματος, προσέβη δύο-τρία βήματα, διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα. Μυκτηρισμοί, ἀναφωνήσεις, θόρυβος παντοειδής, ἠκούσθη, ἀνεδόθη, ἐκυλινδύθη παρατεταμένος. Ἐκ τῶν μικροεργαστηρίων, πρὸς αὐτόν, ἐξυπλάσθησαν πολλοί, ἀνέιδον, καὶ μαντεύσαντες, ἐτινάχθησαν, ἐδῆσαν εἰς τὰς θύρας, ἀνέμψαν τὰς ἐρωτήσεις καὶ τοὺς γέλωτάς των καὶ αὐτοί, καὶ ἴσταν-

τ' ἐπὶ τῶν οὐδῶν κυττάζοντες. Εἰς ἐκ τῶν εὐρισκομένων ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ἐστράφη πρὸς τὰ ἐνδον μαγαζείου, προσέκάλεσε τινὰ μεγαλοφῶνως : — "Ἐλα νὰ ἰδῇς ρέ Παναγιώτη !... Ὁ Πολυχρόνης, ἄφησε νὰ ψήνωνται μονάχοι οἱ καφθῆδες, προσέβαλε θυελλωδῶς, ἐξώρμησε δι' ἁλμάτων κολοσσοίων, ἀπὸ τοῦ καφθενείου του τὸ βάθος.

— Τί τρέχει ρέ, τί τρέχει ;...

— Νά, ἓνα σκυλὶ σφάξανε καὶ πάει πέρα ...

— Βρὲ τὸ ἄτιμο !... Τί λὲς ρέ ;... Ποιὸς τῶκαμ' ἔτσι ρέ ;...

— Ξέρω γώ ; !...

— Τήρα τὰ πλεμόνια του !... Βρὲ τὸ ἄτιμο !... Ποιὸς τῶκαμ' ἔτσι ρέ Σταῦρο ;...

— Ὁ Μιχάλης ὁ χασάπης, πῆγε νὰν τὸν δογκάσῃ λέει χτὲς τὸ βράδυ ποῦ γύριζε σὲ μαγαζὶ καὶ τὸ βάρεσε σήμερα κεῖ ποῦ καθότανε σὲ καφθενὲ πάλαι τοῦ πῆγαινε ἀπόκοντα καὶ τὸν ἐδάδιζε. βγάνει κ' ἐκεῖνον τὸ μαχαῖρι καὶ τοῦχει μὴ στὴν κοιλίᾳ !...

— Ἀλήθεια ρέ ;... Τί λὲς ρέ ;... Ἀλήθεια ;...

Καὶ καγχασμοὶ ἐκρήγνυντ' ἐπὶ τῇ διηγήσει, σκώμματα, καὶ ἐρωτήσεις, καὶ διαλέξεις γεγωνυῖαι. Αὐξάνεται ἡ περιέργεια ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ὄρεξις ἐκμαθήσεως γεννᾶται πλειοτέρων, καὶ ἀνακοινώσεων αἰτήσεις. Ἀποβλέπουν πάντες πρὸς τὰ πέραν, παρακολουθοῦν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ φεῦγον ζῶον, συνταυτίζοντ' ἐν κοινῷ αἰσθηματι εὐθύμου θεαματικότητος, ἀνταποκρίνονται, καὶ γίνονται ἀκούοντες τὴν ἱστορίαν. Οἱ πλεῖστοι ἀπετέλεσαν ὡς στοίχους ἐκατέρωθεν τοῦ δρόμου, οἷονεῖ ἐν παρατάξει, διὰ μέσον τῶν ὁποίων, διέρχεται ὁ αἰμοσταγὴς περιπατητής. Ἄλλοι, τρέχουν ὀπίσω του, διὰ νὰ τὸν φθάσουν καὶ τὸν ἀπολαύσουν περιόσσοτερον. Οἱ μάγκαι εἶνε πάντοτε οἱ κύριοι δορυφόροι του, ἐπόμενοι πιστῶς καὶ ἐπισήμως, οἱ δύο ἐκ πλαγίου καὶ ὁ τρίτος οὐραγός, ἐγγύτατα. Ἄλλ' εἰς αὐτοὺς, ἱκανοὶ ἦδη προστετέθησαν, βαδίζον παραπλευρῶς των, παρατηροῦντες, καὶ ἐσχηματίσθη ὁμιλος.

Ὁ πλῆγωμένος σκύλος, ἐν τῷ μεταξύ, ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐσύρετο, ὡς ἤμπορούσε, μετὰ μόχθου. Ἀργὰ-ἀργὰ, τρικλίζον ἐπὶ τὰς τρεμοῦσας κνήμας του, σιωπηλός, διέγραφε τὰ βήματά του τὰ ἐπώδυνα, ὡς νὰ τὰ ἐμετροῦσε ταυτοχρόνως. Ὡς γέρων, κύπτων ὑπὸ τῶν μακρῶν ἐτῶν τὸ βάρος, προσέβαινε, προδῆλως ὑποφέρων, πᾶσιν προφανῶς. Κατάδικος θὰ ἔλεγε, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν σταυρόν αὐτοῦ, καὶ διευθυνόμενος, μὲ γυῖα κεκομμένα, νὰ ὑποστῇ τὸ μαρτύριον του. Ἀναμφιβόλως, ἡ πορεία τοῦ ἐκόςτιζε πολὺ, μετ' ἄχθους αὐξομένου ἐπροχώρει, μὲ λυγίζόμενα τὰ διεσταλμένα σκέλη του αἰετοτε κατὰ στιγμὴν. Κατ' ὀρθον δέ μως οὐχ ἦτον νὰ βαδίζῃ, ἐκινεῖτο, ἀφινεν ὀπίσω ἴχνη τῆς προόδου του. Ἦδη, εἶχε διέλθῃ μέγα μέρος τοῦ δρομίσκου, κοπιωδῶς, ἀλλ' ἐν ἀντοχῇ. Ἐνιοτε, ἢ δυνάμεις ἐφάνετο ἐντοῦτοις νὰ τὸν ἐγκατέλειπε, κ' ἐστέκετο δι' ἐν λεπτόν, καὶ ἐπαρνεύεν ἀναπνοὴν βαθεῖαν. Ὅμως,

ἐτίθετο εἰς δρόμον πάλιν γρήγορα, μετετοπίζετο, ὥσάν ν' ἀνέκτινεν ἐκ τοῦ σταθμοῦ του κάποιαν ἰσχύν, ἥνοιγεν αὐτῇ τὰς τρεμοῦσας κνήμας του. Καὶ τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, ἐσάρωναν τὸ ἔδαφος διαρκῶς, ἐμύαιναν τὸ χῶμα, καὶ ἐσῆκωναν τὴν σκόνην, ἥτις προσεκολλᾶτο εἰς αὐτά.

Περὶ αὐτόν, ὁ ὄμιλος νύξανετο, καὶ ἡ βοή πλειότερον. Ὅλα τὰ παιδαρέλια ὅσα εὗρεν ἐμπροσθὰ τῆς ἡ πομπῆς, τὰ προσήλυτις, τὰ ἡγρευσεν, ἐξογκουμένην ὀλονέν. Ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ὑπηρεταὶ προσετέθησαν πολλοί, καὶ κύριοι οὐχ ἥττον οὐκ ὀλίγοι. Οἱ ἐντὸς ἔτι ἀπομείναντες, ἀκούοντες αὐξάνοντα τὸν θόρυβον, ἀποφασίζον ἐπιτέλους, παραιτοῦν τὴν ἐργασίαν των, ὑποκεντῶμενοι. Οἱ μὴ ἰδόντες διόλου ἐκζητοῦν νὰ εἰδῶσιν εἰς τὸ θέμα, ὅσοι εἶδαν ἀρχῇθεν θέλουν λεπτομερείας εὐρυτέρας.

— Τί τρέχει ρε Δημητράκη ;...

— Νά, δὲ γάλεπεις τί τρέχει ;...

— Στὸ συγγιάνι τὰ βγαλε τάντερά του ρε Δημητράκη ;...

Ἐκ τῶν συναντωμένων καθ' ὁδόν, ἐσταματοῦσαν ὡς εἰκὸς οἱ περισσότεροι, καὶ ἐδῶλεπαν, τινὲς δὲ διεγυρόμενοι, παρηκολούθουν καὶ αὐτοί. Καὶ κατὰ βῆμα προσετίθεντο καὶ ἄλλοι, ἀπετέλουν μέρος τῆς πορείας, ἔτειναν τὴν κεφαλὴν κ' ἐκύτταζαν, κ' ἰδόντες, εἶποντο, ρυθμίζοντες τὸ βᾶδιμά των πρὸς τὸ τῶν λοιπῶν. Ἀπετελέσθη οὕτω συνοδεία ἀλλόκοτος, ὥσθι ἀήθης λιτανεία, ἀγούσα τὸν σκύλον τοῦτον, μὲ τὰ ἔντερα ἐκτός, ἐπὶ τὴν τελευτήν του τὴν μοιραίαν. Καὶ ἐξ αὐτῆς γέλωτες πάντοτε ἀνεδίδοντο, ὁμίλαιοι, τωθασμοί, συρίγματα ἐνίοτε, ὀρυμαγδὸς ποικίλος, ἀναγκάζων τοὺς περιουκούντας νὰ ἀνοίγουν διὰ νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν του. Ἔδαινε δ' ἐν τῷ κέντρῳ τὸ τετράποδον, διπνεκὸς, ὥσθι διευθύνον τὴν πομπήν, βραδυποροῦν πλειότερον ἢ πρίν, ἀδυνατίζον ἐπὶ μᾶλλον, τὴν αὐτὴν στάσιν τηροῦν, φαινόμενον ὥσάν νὰ ἠδιαφῇ διὰ τὰ πέριξ του γινόμενα. Κ' ἡ κατακόκκινη γραμμὴ, ἥρχετ' ἀείποτε κατόπιν, μακροτάτη, ἐκτυλίσσομένη δίκην νήματος.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ἐν καμάτῳ, ἐν ἀγῶνι, σχεδὸν ἔρπον, εἶχε προχωρήσῃ, διπλᾶν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν δρομίσκον, ἔφθασεν εἰς τὴν καμπήν, κ' ἐστράφη πρὸς τὰ κάτω.

— Ποῦ πάει ρε, ποῦ πάει τώρα ;...

— Νά, κεῖθε πέρα, ἐστρεψε ἀπὸ τῆς γωνιάς ...

— Κάτου τράβηξε ρε ;...

— Ξαπλώθηκε ἀποκάτω ἀπ' τὸ φανάρι.

— Καὶ τί κάνει ρε, τί κάνει ;...

— Νά, χάμου κάθεται, ξαπλωμένο. Δὲ μιλάει καθόλου !...

Ἡ εἰδησις διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ καθ' ὅλον τὸ Ψυρρή, διεσπάρη ἀνὰ τοὺς πλαγινούς δρομίσκους, ἐκυκλοφόρησε, διεγείρουσα τὸ ἴδιον πανταχοῦ, περιεργείας καὶ διαχύσεως συναίσθημα. Ἐξ ὅλων τῶν γειτονικῶν μερῶν, ὁμάδες παιδῶν ἤρχισαν συρρέουσαι, μανάβηδες ἐκ τῆς πλατείας, χασαπόπουλα καὶ μπακαλόπουλα, ἔδραμον πρὸς τῆς συγκεντρώσεως τὴν θέσιν, ἔκαμαν κύκλον γύρω του, κ' ἐκεῖθεν ἀναγγέλλουν εἰς τὴν συνοικίαν τὰ καθέ-

καστα, δι' ἀνακραυγῶν. Οἱ μικροκαταστηματάρχαι τοῦ δρομίσκου εἰς τὰς θύρας των, ὁ χρυσοκόρος κρατῶν ἔτι εἰς τὴν χεῖρα κρεμασμένην ἀλυσίδην, ὁ Τάσδος καὶ ὁ Πολυχρόνης ἔξω, ὄρθιοι, ὀλίγω παραπέραν ἀπ' τὸ καφενεῖον, ἀναμένουν τὰς πληροφορίας, τὰς ὑποδέχονται περυγίζουσας ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, τὰς μεταδίδουσιν μεγαλοφρονῶντες, ἐν χειρονομίαις. Δύο κορασίδες, χαριέσταται, γυναικοὶ λίαν εἰς τὸν μαχαλᾶν, ζωνραὶ, ἡ μία μὲ τὰ μαῦρα, ἡν οἱ θαμῶνες τοῦ καφενείου Πολυχρόνη ὀνομάζουν « ἡ καλόγρηνα », καὶ ἄλλη μία μὲ τὰ κόκκινα, ἰστάμεναι παρὰ τὴν θύραν τῶν οἰκίσκων των, παλαιωμένων, ἀμαυρῶν τὸ χρῶμα, μὲ κίτρινα παράθυρα, συνεννοοῦνται μετὰ ἑαυτῶν.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, καὶ μὲν ἔλեն !...

— Πᾶμε, τράβα !...

Καὶ τρέχουν μετὰ βίας, ἐν σπουδῇ, καὶ ἐν χαρᾷ, ἀσθμαίνουσιν, κιχλίζουσιν, πηδῶσαι, μ' ἀνεμίζουσας τὰς πτυχὰς τῶν φορεμάτων των, καὶ τὰς μικρὰς τῶν κνήμας, γλαφυράς, εὐρώστους ἀπὸ τόρα, ἀποκαλυπτομένης εἰς πᾶν βῆμα, μέχρι τοῦ μηροῦ.

Τὸ ζῶον, εἶχεν ὑπερβάλῃ τὴν γωνίαν, πράγματι, καὶ εἶχε σταματήσει, καὶ ἐξαντληθὲν, ἠπλώθη ὑποκάτω τοῦ φανοῦ, ἐτέντωσε τοὺς πόδας του, καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πλευροῦ. Χωρὶς νὰ λέγῃ ὄντως τίποτε, χωρὶς οὔτε τὴν ἐλαχίστην ὑλακίην, χωρὶς κἂν οἰμωγὴν, ἐκάθισεν ἐκεῖ, ἐστρωσέν ὡς ἐροῖσθαι τὸν ὄγκον τῶν ἐντοσθίων του ἐμπρός, ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον. Καὶ μένει ἤδη οὕτω, ἀπὸ ὥρας, τὴν γλῶσσαν κρεμασμένην ἐκ τῆς ρίζης, καὶ ἀγκομαχοῦν. Ἐκ τῆς πληγῆς του ρεεῖ ἀδιάλειπτον τὸ αἷμα, ἀφθονον, πικτόν, μαῦρον σχεδόν, πυκνοῦται πρὸ αὐτοῦ, σχηματίζει τώρα μικρὸν τέλμα. Τὰ ὅσα καταδιδασμένα καὶ συμμαζευμένον τὴν οὐρανὸν ὥς πρὶν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑφαίμους, ἀπλανεῖς, χαμένους εἰς τὸ δεινόν του τὸ παράδοξον, βλέπει συνήθως πρὸ αὐτοῦ ἀκόμη, ἀτενῶς. Τὸ στόμα του, ἡμίανοικτον τελεί, πλῆρες σιέλου κατερύθρου. Ὁφιοειδεῖς, διπλοῦνται τῶν ἐγκάτων του οἱ πλόκαμοι, λιπαροί, ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ἥλιον. Τὸ μέγα ἔντερον αὐτοῦ, παχύ, ἐξωθηκός, ὡς ἀπὸ προσφάτου χορτασμοῦ, κυλίσταται, ἐν λίμνῃ λυθροῦ. Οἱ πέριξ του συννηθροισμένοι, ἴστανται, συνδιαλέγονται φαιδρῶς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σιγηλότητα αὐτοῦ, παραστατοῦν τὴν ἀγωνίαν του, τὸ ἐπισκοποῦν ἀλαοῦν, ἐκφράζοντες διαφόρους κρίσεις καὶ παρατηρήσεις.

— Τί λές ρε, θὰ ψοφήσῃ ;...

— Ἀμ' τί θὰ κάνῃ, θὰ χορέψῃ ;...

— Ἐγὼ λέω ποῦ δὲ θὰ ψοφήσῃ !...

— Ρε αἰντε νὰ χαθῇς, δὲν τὸ γάλεπεις ρε ;...

— Τί λέει ρε Μήτσο, τί λέει ;...

— Λέει ποῦ δὲ θὰ ψοφήσῃ, ἀκοῦς !...

— Καλὸ ξημέρωμα !...

— Βάνουμε στοίχημα ;...

Ἰλαρύνονται δὲ τὰ χασαπόπουλα, καὶ τὰ μπακαλόπουλα ἠδύνονται, καὶ ἀγαλλώσιν οἱ μαγκόπαιδες. Αἱ δύο κορασίδες εἶν' ἐμπρός-ἐμπρός, παρὰ τὸ θνησιμαῖον,

ἐγγίζουσαι σχεδὸν αὐτὸ διὰ τοῦ φορέματος. Εἰς ὧνδε τὸ μέγα ἔντερον αὐτοῦ διὰ τοῦ ποδός, ὡς διὰ νὰ το εἰσαγάγῃ εἰς τὴν πληγὴν. Ἀλγῆσας δ' ἔτι μᾶλλον φαίνεται, ὁ σκύλος ἀπεσύρθη πρὸς τὸν τοῖχον, συνεθλίβη πρὸς αὐτὸν πλειότερον.

— Τί λές ρε, τοῦ τὰ χώνουμε μέσα ;...

— Αἰντε ρε σαπέρα ποῦ θάν τοῦ τὰ χώσης μέσα !...

Νέοι δὲ προσέρχονται κατὰ στιγμήν περιεργοί, εὐρύνεται ὁ κύκλος, ζητοῦνται ἀγγελίαι διὰ τὰς φάσεις τοῦ θεάματος, γυναικες ἔτι πλησιάζουν, ἐκ τῶν γύρωθεν τραγῶν, ὠρυγαὶ πόρρωθεν ἀκούονται.

— Ψόφησε ρε, ψόφησε ;...

— Ποῦ νὰ ψοφήσῃ ρε, ἔχει καιρὸ ἀκόμα !...

Προδῆλως, δὲν εἶχεν ὅμως πολὺν καιρὸν ἀκόμα, τὸ θνήσκον κτῆνος. Ρίγη συνεχῇ ἐτάρασσον ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς τὸ δέσμα του, καὶ τὸ συνέσπων, τὸ ἐτίνασσαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Τὸ στόμα του ἠνοιγέτο συχνότερον, μεγαλωστί, βραίως ἀναδαῖνον, ροφῶν καὶ ἀναδίδον τὸν ἀέρα μεθ' ὀρυγῆς. Σφοδρῶς νὰ πάλλῃ ἡ καρδιά του ἐφαίνετο, ἠκούετο σχεδόν, ντοῦκ ! ντοῦκ ! ὑπὸ τὰ στήθη του. Κάποτε, μετετόπιζε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ἀκινήτου θέσεως τῆς, τὴν ἐστρεψε πλαγίως, ἐν βραδύτητι, κ' ἐκύτταζε τὰ σπλάχνα του χυμένα, παρίστατο θὰ ἔλεγε ὡς καὶ τὸ ἴδιον εἰς τὴν ἀγωνίαν του, ὥσάν ν' ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ἑαυτὸ νὰ ξεψυχή. Ἀλλοτε, καθὼς ἦτο ἀπλωμένος, κατὰ μήκος, ἐπεχειρεῖ νὰ τὴν ἐξαπλώσῃ καὶ ἐκείνην, νὰ τὴν ἀκουμπήσῃ ὡς διὰ νὰ τὴν ξεκουράσῃ, ἀνεκρίνετο ἀμέσως, τὴν ἐσῆκωνεν ἐκ νέου, προφανῶς πονοῦν. Τέλος, συνεταράχθη διαμιᾶς, ὅλον, ἐξαίφνης, συνέστελλε τὸ στόμα, ἐδρυξε τοὺς ὀδόντας, ἤφριδεν, ἐζήτησε ν' ἀνεγερθῇ, ἐν ἀπροόπτῳ ἐντάσει νεύρων καὶ μυῶν, ἀνίσχυρον ἠπλώθη αὐθις, ἐτεντώθη καὶ συνεσπείρωθη, ἀλληλοδιαδόχως. Ὅσάτην ἀνατριχίλα, παρατεταμένη, ἐμαστίγωσεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ κορμὶ αὐτοῦ, τὸ διέδραμεν ἀστραπιαίως, ἰσχυρότατα. Ὡς κύμα αἵματος ἀνέβη ἐπὶ τὸν λάρυγγά του, ἐκόχλασεν, ἀνερροφήθη, καὶ κλεῖσαν τὰ ὅμματα, ὥσάν νὰ ἐτελείωσε τὸ δεινόν του τὸ συγκεχυμένον, ἐξέπνευσε τὸ ζῶον. Ἡ κεφαλὴ του ἐκυλίσθη πλὴν τώρα καταγῆς κ' αὐτὴ, ἐν ἀδρανεῖ, ἐλευθερά, κ' ἐξετάθησαν τὰ μέλη του, ἀκίνητα, ἀπνοα, λυμένα.

Ὁ συρφετὸς ἀνεκινήθη τότε πάλιν, ἐκ βαθέων, ὑπέρποτε περιεργός, ὅλοι ἔτειναν τὸν λαιμὸν διὰ νὰ ἰδοῦν, ἐγοῦρῶσαν τὰ μάτια, συνωθῆθησαν πλειότερον. Εἰς ἐσκυψεν ὀλίγον καὶ τὸ ἔψαυσεν, ἄλλος τὸ ἐσπρωξε μὲ τὸ παποῦτί του, διὰ νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τοῦ τέλους. Καὶ οἱ συννηθροισμένοι διασκορπίζονται, συναποφύροντες τὸ ἀγγεῖμα τῆς ἐκπνοῆς, τῆς ἀγωνίας τὰς εἰδήσεις, τὴν περιγραφήν, καθ' ὅλον τὸ ἀνυπόμονον Ψυρρή.

— Ψόφησε ρε, ψόφησε ;...

— Τώρα πλιά, τὸ κανκάρωσε !...

— Μωρὲ ἐφτάψυχο τὸ κερατόπιστο !...

Τρεῖς ὥραις ἔκανε νὰ ξεψυχήσῃ !...

— Ζωὴ δὲ λόγου σου !...

— Βρὲ τὸ ἄτιμο !...

Μιχαὴλ Μητσάκης